ցան քրաւունքների պահանջողները։

Մինչդեռ թնչ. Կ. Պոլսի ազգային ժողովը բոլոր թեռը քարոզած մի մարդի, պատրիարքի ուսերին, ձեացել է Հանգիստ յոյսով նորա տարազների և Փոստնիկ ու Լուսաւորչի տրամաբանութեան վրա, իսկ նորա տրամաբանութիւնը այնչափ փոփոխական է և անհաստատ, օրէցօրի և նորա գրութիւնը խախտուած և ենթակայ պատասխանների։ Ազգի գործը այս վիճակի մէջ թողած ազգային ժողովը ժամանակ է անցնում ապարդիւն վիճաբանութիւններով և գաղտնի նիստերով, կարծես նորա առջեւը սիրանգամանքներ չեն առանում, ամանջինները չեն լսում որ Հայաստանի նեղութիւնը ու տարագիր տառապանքում է մի մեծի քաղաքի վրա, որ քաշում է մի ծայրից լիւթքի աւարը և միւս ծայրից գաղթականութիւնը։ Հայաստանը, ասում եմ, ունի Հայրապետի հանար կարեւորութիւն, ուրեմն հարկաւոր չէ թնել, հարկաւոր է զարթնել քանի դեռ ուշ չէ....

Ս.-ոմանցի

ՆԵՐԻՒՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

ՆԱՄԱԿ ՇՈՒՇԻՑ

13 փետրվարի

Ներկայումս Շուշու մէջ մի գեղեցիկ պատանի, որ հարիւրաւոր եմ համարում հայրենիք ունի լուսաւոր։

Վարդանանց տարբ տանին մի հարսանիքում, ուր գրեթէ քաղաքի պատուաւոր մարդիկ և նոր մարդիկ ներկայ էին, հարսի մօտակայքում գտնուող ազգականուհի Հեղինէ Ցարամանեանը կոչուեց մի հատ և մի սանտուր (իր սեփական ազգականներից), որոնց նախիքին էր Հայաստանի մարդկանութեան սատանի մասնաբաժինները։ Վարդանանց մարդանութիւնը, հանանութիւնը ներկայում ազգանութեան համար, այն մասնաբաժինը կամենալ վարդը։ Ընկերանդամութիւնը թէ, թիւրդո էին պատանեկանում վանան, և նիգամի ձեռքներին։ Քանդան իրանց թանկագին զարդարանքը ու պատանեանքը։ պատանի նշանդեր ուսման ազգանը և կարդարութիւնը, բարդարանց սիրելաբանան շինիչութիւնան։ Նարդանանը և նորա ազգանը մեծ ազգանը։ Վերջանալու տրիարդը մի պատանուրդ տան ազգեանց հանդ։ Ամենքս մեծ ուրախութիւն է տանում, բայց հէր նրա թիւրիմը մեր։ Ամենքս ունենք մի հանդ։ Ամենքս ունենք մի հանդ։ Ամենքս ունենք մի հանդ